

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. "Θεός Πατησίων" δραδ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θεῖας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ καὶ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐτούσιον Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις
Χαρ. Ἀρρίερου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — Καραμίζιρ : ΝΑΘΑΛΙΑ
Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ κατὰ μετάφρ. Α.Γ. Κωρσαρταριδού. (συν.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προσληρωτέα

Ἐν Ἀθηναῖς φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἔξωτερῳ φρ. χρυσᾶ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ριβόλια 6.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

ΝΤ'

Η ΠΡΟΙΞ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ
ΒΑΝ ΓΚΡΑΦΤ

Ο Δεβώτ παρευρέθη μετὰ πάντων τῶν λοιπῶν εἰς τὴν ίκανον ποίησιν ταύτην τοῦ ἀνδρός, δὸν ὁ Λουΐζος ἐμμανῶς ἐπέμενε νὰ καταστρέψῃ, ἢ δὲ ἐπίδειξις, μεθ' ἣς ὁ βασιλεὺς θήλειης νὰ τιμῆσῃ τὸν Γεράρδον, νὰ παρηγορήσῃ αὐτὸν ἐνώπιον ὅλου τοῦ στρατοῦ, ἢ τὸ διὰ τὸν προμηθευτὴν φανερὸν σύμπτωμα τῆς μελλούσης καταπτώσεως τοῦ προστάτου αὐτοῦ Λουΐζος.

Ἄπὸ τοῦ ἵππου τοῦ ὁ Δεβώτ παρετήρει τὸ ἐνδιαφέρον ἐκεῖνο θέαμα τῆς ἀσταθείας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ τὸ κερδοσκόπον πνεῦμα τοῦ ἔπλεος πλησίστιον εἰς τὸν ὥκεινόν της φιλοσοφίας. Ἐπειδὴ δὲ πᾶσα μελέτη ἔχει τὰ πορίσματά της, ὁ Δεβώτ ἀνεκεφαλαίωσε τὰ ἴδια του ὡς ἔξι :

Στηρίζομαι ἐπὶ τοῦ Λουΐζος.

Ο Λουΐζος κλονίζεται.

Λοιπὸν θὰ κρημνισθῶ καὶ ἔγω.

Τοῦτο λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ἐμποδίσῃ. Ο Δεβώτ δὲ ἀπεφάσισε νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν του, μὴ πολεμῶν ἀμειλίκτως κατὰ τῶν πράγματι νικητῶν, οἵτινες ἦσαν ἡ κυρία Μαιντενών καὶ οἱ φίλοι της, ὁ κύριος Λαζερνῆ καὶ οἱ φίλοι του. Ἄλλ' οἱ φίλοι τοῦ κυρίου Λαζερνῆ ἐκκαλοῦντο Ἰασπίνος καὶ Βελαίρ, πόσας δ' ἐχθροπραξίας δὲν εἶχε διαπράξει ἐναντίον τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν.

Ἡ ἀχρεία του συνείδησις ἔχρησίμενεν ὃς μικροσκόπιον εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, καὶ δι' αὐτοῦ ἔβλεπε τὰ παραπτώματά του ὡς μεγάλα ἐγκλήματα.

Τὸ πρῶτον ἀποτέλεσμα τῶν τοιούτων μελετῶν, ἡτο γ' ἀπορασίσῃ ὁ Δεβώτ γ' ἀναγκῇ μὲ τὸ πλῆθος τῶν εὐπατριδῶν,

τῶν συγχαρόντων τὸν Γεράρδον, ἀλλ' ἡ ψυχρότης μεθ' ἣς ὁ ἔντιμος Ἰασπίνος ἀπώθησε τὸν βαπτιστικὸν του νῦνησε τὰς ἀνησυχίας τοῦ τελευταίου τούτου, ὅστις ἀπεμακρύνθη σφόδρα τεταρχημένος, φοβούμενος μήπως παρετηρήθη τὸ ἐσφαλμένον καὶ μάταιον διαθημά του παράτινος τῶν κατασκόπων τοῦ Λουΐζος, ἐνῷ δὲ ἔβαδιζε μεταβαχίνων πρὸς τὸν κύριον του διὰ ν' ἀποσπάσῃ παρ' αὐτοῦ εἰς δύνατὸν τὸ ποσόν, ὅπερ ἀνεγράφετο ἐν τῇ σημειώσει ἣν τοῦ εἶχεν ἐγχειρίσει, ἐπανελάμβανε τὴν ἔξης σκέψιν Σενέκα τοῦ τραγικοῦ, οὐτινος οὔτε καν τὸ ὄνομα ἐγίνωσκεν : « Ή νὰ ἔξολοθρεύσω τοὺς ἐχθρούς μου ἢ νὰ τοὺς κάψω νὰ μὲ λατρεύωσιν ».

Ἡ μαρκησία, παρελθούσης τῆς πρώτης παραφορᾶς τῆς χαρᾶς της, στραφεῖσα περὶ τοῦ αὐτῆς, δὲν εἶδεν ἄλλον τινὰ ἐπὶ τοῦ ἀνδροῦ εἰμὴ τὴν Ἀντωνιέτταν γονυπετή. ὁ βάν Γκράφτ δὲν εἶχεν ἀκολουθήσει αὐτάς. Ἡ μαρκησία τὸν εἶδεν ἐπανεγέρντα τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας καὶ παρακολουθοῦντα δι' ἀγρίου βλέμματος τὸν Λουΐζος, ὅστις ἀνήρχετο ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ ἐγκατελιμπάνε περίλυπος ἔως θανάτου τὸν τόπον ἐκεῖνον, τὸν χρηματίσαντα ώς σκηνὴν μιᾶς τῶν σκληροτάτων δοκιμασιῶν, ἀφ' ὅσας ποτὲ εἶχεν ὑποστῆ.

Τὸ βλέμμα, τὸ ὄποιον εἶδεν ἡ μαρκησία ἐκτοξεύμενον ἀπὸ τοὺς ὄφικαλμοὺς τοῦ Λουΐζος, τὸ κίνημα τὸ ὄποιον ἔκαμεν ὅπως δρμήσει εἰς καταδίωξιν τοῦ ἐχθροῦ του, τόσον μῆσος ἀσβεστον ἐμαρτύρησε καὶ τόσα αἰμοχαρῆ σχέδια, ὥστε ἡ μαρκησία ἀφῆσε τὴν δεσποινίδα Δεσσαβίέρ ἐπὶ τοῦ ἀνδροῦ, ὅπόθεν ἡ νεᾶνις παρηκολούθει δι' ἀπλήστου βλέμματος τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Γεράρδου καὶ πλησιάζουσα πρὸς τὸν Ὁλλανδόν, ὅστις δὲν τὴν εἶχεν ἀκούσει ἐρχομένην διατελῶν ἐν τῇ ἔξαψει τῆς ἐπισκοπήσεως του :

Κύριε βάν Γκράφτ, εἴπε πρὸς αὐτόν, ἡς συνομιλήσωμεν, παρακαλῶ.

Ο Ὁλλανδός ἐστράφη μετὰ δυσαρεσκείας ἀφίνων τὸ ὄνειρον τῆς ἐκδικήσεως του.

Τώρα, ὅτε ὁ βασιλεὺς εἶνε ἀπών, ἡ δὲ νεᾶνις ἔκεινη δὲν δύναται νὰ μᾶς ἀ-

κούσῃ, ἔξηκολούθησεν ἡ μαρκησία, εὐχαρίστησέ με τούλαχιστον, διότι ἔκρατησα τὸν λόγον μου, ἐνεργήσασα ὥστε νὰ ἐπανεύρετε τὸ τέκνον, τὸ ὄποιον ἀνέζητε.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, εἴπεν ὁ βάν Γκράφτ μὲ φωνὴν πένθιμον, ὅτι ἐνεστάλαξατε εἰς τὴν καρδίαν μου νέον δηλητήριον δραστικώτερον ἐκείνου, τὸ ὄποιον μὲ ἐφλόγυζεν ἐπὶ δεκαοκτὼ ἔτη. « Ω ! πόσην δύναμιν αἰσθάνομαι τώρα νὰ μισῶ ! ..

— Νὰ μισήτε!.. ποτὸν; Διατί, ἀφοῦ θριαμβεύετε.

— Α! νομίζετε λοιπὸν ὅτι δὲν μισῶ ἐκείνον τὸν ἄνθρωπον; εἴπεν ὁ βάν Γκράφτ δεικνύων τὸν ιππέα, ὅστις ταχέως ἀπεμακρύνθη τρέχων διὰ τῆς πεδιάδος. Ναι! τρέχει, ἐψιθύρισε μετὰ φοβερᾶς ἀπειλῆς κατ' ἐκείνου, ἐνώπιον τοῦ ὄποιού ἡνοίγοντο καὶ παρεμέριζον αἱ ταξίδια τῶν στρατιωτῶν, τρέχει! τὸ μισός μου τρέχει ταχύτερον σου καὶ θὰ φθίσῃ μετ' ὅλιγον.

— Τί ἔννοετε, κύριε βάν Γκράφτ.

— Εννοῶ ὅτι πρὸ τῆς ἐσπέρας θὰ φονεύσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Ὁλλανδός, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἐπὶ τῆς γῆς οὐδεὶς ὁ διαφριλονεικῶν μου τὸ τέκνον τῆς Ἐλεονώρχης.

Ἡ μαρκησία ἥρπασε τὴν χειρά του.

— Δὲν θὰ πράξετε τὸ τοιούτον, εἴπεν.

— Διατί;

Ἡ μαρκησία προσήλωσεν ἀποφασιστικῶς τὸ διαυγὲς ὅμρα τῆς ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, οὐ ἡ ψυχὴ ἡτο ἐμπεπλησμένη μυητικακίας καὶ ἐλέγχων: ἐφώτισε τὰ σκότω της καὶ εἶδε διαγραφόμενον χαρκητῆρα θελήσεως τοιαύτης, ὥστε δὲν θὰ τὴν ἀνεχαίτιζον οὔτε ἡ θρησκεία οὔτε ἡ φιλανθρωπία.

— Δύναμαι νὰ σᾶς ἀναγκάσω νὰ ὁμολογήσετε, εἴπεν, ὅτι τρέμετε κατὰ πᾶσαν νύκτα ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ φόνου, δην διεπράξατε. Δύναμαι νὰ σᾶς κάψω νὰ ἐννοήσετε ὅτι ἡ ἀνάπτωσις ὅλης τῆς ζωῆς σας ἀπωλέσθη ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἔχυσατε αἷμα. Ἄλλα τίς οἰδε; θὰ μοῦ ἀπαντήσετε ἵσως ὅτι δεύτερος φόνος θὰ ἔχαλεψη τὴν μνήμην τοῦ πρώτου. Μαντεύω αὐτὸν τὸ ὄποιον θὰ μοῦ εἴπητε, ὅτι τὸ αἷμα τοῦ Λουΐζος, τὸ ἀφιερώσατε ἥδη

εἰς τὴν σκιὰν τῆς ἀτυχοῦς συζύγου σας.

— Ναί, ἡτοι μαζόμην νὰ σᾶς τὸ εἶπω, ἀπήντησεν ἀφελῶς, εἶνε ἀληθές· θὰ κοιμηθῶ ἡσυχος τότε μόνον, ὅταν τιμωρήσω τὰ ἐγκλήματα τοῦ ἀνθρώπου ἑκείνου.

— Δὲν ἀπόκειται εἰς ὑμᾶς, κύριε, τὸ δικαίωμα νὰ τιμωρήσετε· ἀπόκειται εἰς τὸν Θεόν.

— Ο Θεός εἶνε πολὺ μακράν, ἀπήντησεν ὁ Ολλανδός.

— Καὶ ποῦ εἴξερετε ἀν δὲν εὑρίσκεταις ἀνωθέν σας, ὑπὲρ τὴν κεφαλήν σας, ὑπὸ τὴν χεῖρα τὴν ὅποιαν ἔκτείνετε;

— Πρὸ δεκακοτὼ ἑταῖρον δὲν τὸν βλέπω ποσῶς, ἀπήντησεν ὁ Λουβούς μὲ τὴν σκαιὰν λογικὴν τοῦ ἀθέου καὶ τοῦ ἀγρίου, ἐνῷ τὸν ἔχθρόν μου τὸν βλέπω ἑκεῖ κάτω.

‘Η μαρκησία ἔκυψε τὴν κεφαλήν, πεισθεῖσα, ὅτι ἡ κατήχησις τοιούτου ἀνθρώπου δὲν ἦτο ἐκ τῶν εὐχερῶν ἐνεργουμένων.

— Δὲν εἴσθε λοιπὸν χριστιανός, κύριε βάν Γκράφτ; ἥρωτησεν ἐν ἀπορίᾳ ἀπλῶν ἐπιχειρημάτων.

— ‘Ὑπῆρχα χριστιανός’ ἀλλ’ ἐπειδὴ ἡ θρησκεία ἀπαγορεύει τὴν ἔκδικησιν, ἐνῷ ἕγω ποθῷ νὰ ἔκδικηθῶ, λησμονῶ τὴν θρησκείαν.

— Δὲν θὰ λησμονήσετε δύμας τὴν τιμήν! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία εἰς ἀκρονδυσηρεστημένη ἐκ τῆς ἀγρίας αὐτοῦ ἰσχυρογνωμοσύνης.

‘Ο βάν Γκράφτ προσέβλεψεν αὐτὴν ἀπορῶν.

— Βεβαίως, κύριε· ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς δημιύσω τὴν ἐπίγειον γλώσσαν, ἀφοῦ κωφεύετε εἰς τὰς σωτηριώδεστάτας συμβουλὰς τῆς ἀγρίας ἡμῶν θρησκείας. Ποία εἶνε ἡ θέσις σας εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον; Δὲν ἥλθετε ἐδῶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἀλληλεθνοῦς δικαίου; Δὲν σᾶς θεωροῦν ως ἀπεσταλμένον τοῦ βασιλέως Γουλιέλμου; Εἰδετέ ποτε ἀπεσταλμένον ν' ἀτιμάζῃ τὸν κύριόν του δολοφονῶν τινα εἰς τὴν χώραν ὅπου ἀπεστάλη; Ο βασιλεὺς Γουλιέλμος ἡπατήθη· δὲν εἴσθε φίλοις του, ἀφοῦ σκοπεύετε νὰ προσάψετε στίγμα εἰς τὸ ὄνομά του, τὸ ὄποιον εἶνε ἡδη τόσον ὀλίγον ἀγαπητὸν ἐν Γαλλίᾳ.

‘Ο βάν Γκράφτ ἡκροάσθη ἐν σιγῇ, ἀφοῦ δὲ ἡ μαρκησία ἔπαισε λαλοῦσα:

— Αὐτὸν μὲ πείθει, εἶπεν· ἔχετε δικαιον· δὲν δύναμαι νὰ φονεύσω τὸν ἀθλιὸν ἑκείνον εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον· θὰ τὸν φονεύσω ἀλλαχοῦ.

‘Η μαρκησία ἔξεπλάγη διὰ τὴν μοιραίαν ἑκείνην σύμπτωσιν, ἡτις ἔσωζε τὴν ζωὴν τοῦ Λουβούς διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς ἀπηνεστάτης τῶν ἔχθρῶν του. Ἀλλ’ ἡ γυνὴ ἑκείνη ἦτο γυνὴ ὑπέροχος, ἐν αὐτῇ δὲ πάντοτε ἡ εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων ὑπερενίκα τοὺς ἐπικερδεῖς ὑπολογισμούς τῆς ἴδιοτελείας.

— Πολὺ λυποῦμαι, εἶπε, διότι ἐνδιδετε εἰς σκέψεις ὅλως ἐγκομισμένους, ἐνῷ τόσοις ἀλλοι λόγοι καὶ ἀλλαι σκέψεις ὑπάρχουσιν, αἵτινες ἔπρεπε νὰ σᾶς συγκινῶσιν. Πάσι! ἔρχεσθε ν' ἀνεύρετε τὸ τέκνον σας καὶ ἡ πρώτη πρᾶξις τοῦ δικαι-

ώματος τῆς πατρότητός σας θὰ εἴνε φόνος!

— Τὸ τέκνον μου! ἀνέκραξεν ὁ Ολλανδὸς μετ' ἀγρίας ὥργης.

— Διατί τὸ ἔζητησατε, ἀφοῦ τώρα τὸ ἀπαρνεῖσθε; εἶπεν ἡ μαρκησία. Ἐκ μίσους, ἐξ ἔκδικήσεως, ἐξ ὄρέζεως τοῦ νὰ πρᾶξετε τὸ κακόν; “Ω! ἔγω ἐνόμιζον, ὅτι αἱ ὀδύναι, ἃς ὑπέφερεν αὐτὸν τὸ τέκνον σᾶς είχον συγκινήσει, καὶ ὅτι ἀπητεῖτο νὰ τὸ παραλάβετε μὲ τόσον ἐνδιαφέρον διὰ νὰ τὸ ἀπελευθερώσετε ἀπὸ τὰς βιοικοργίας τοῦ ἀρπαγάρος του. Ἀλλ' ἀν ζητήστε τὴν Ἀντωνιέτταν μόνον καὶ μάνον, διώρισθε εἰς αὐτὴν παραδείγματα βιαστητούς, σκληρότητος καὶ ἀσεβείας, ἀν ἐπιφύλαξσετε δι' αὐτὴν τὴν προσβλητικὴν καὶ θανάσιμον ἀμφιβολίαν, ἡτις θὰ τὴν φονεύσῃ ἀσφαλέστερον ἀπὸ τὰς κακώσεις καὶ τὰς βιοικοργίας τοῦ Λουβούς, Ὅ! τότε θὰ τὴν ἀπαιτήσω καὶ ἕγω, κύριε, καὶ θὰ σᾶς εἴπω: “Ἀνθρωπε τοῦ μίσους, δηνθρωπε τῆς ἔκδικήσεως, δηνθρωπε τοῦ αἰματος, ἀπόδωσε τὸ τέκνον αὐτὸν πρὸς τὸν Θεόν, δὲν εἴσαι δξίος τοῦ τίτλου τοῦ πατρός.”

‘Ο βάν Γκράφτ μετὰ μελαγχολίας ἐψιθύρισεν:

— Κάμετε λοιπόν, φάστε αἱ ἀγκάλαι μου καὶ ἡ καρδία μου ν' ἀνοιχθῶσιν ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτοῦ τοῦ τέκνου!... “Ἄς ἵδωμεν!... σεῖς, ἡ παρηγορία καὶ ἡ μήτηρ τῶν ὄρφανῶν, διαλύσατε τὸν πάγον τὸν περικαλύπτοντα τὴν καρδίαν μου, εἰς ἣν οὐδὲν αἰσθηματα ἔξεγειρεται, παρὰ τὰς προσπαθείας μου, ὑπὲρ τοῦ τοῦ τέκνου τῆς Ἐλεονώρας. Εὔρετε μου λέξεις ιεράς, μειδιάματα πειστικά, προσευχής οἵας γνωρίζετε νὰ ἐμπνέετε ὑμεῖς, θασίλισσα καὶ γυνὴ ὑπέροχος· εὔρετε μου μίαν λέξιν δυναμένην νὰ μεταβάλῃ τὴν ἀμφιβολίαν, ὣν ἔχω κατὰ τῆς Ἀντωνιέττας εἰς ἀμφιβολίαν ὑπὲρ αὐτῆς... καὶ τότε, κυρία, δὲν θὰ φονεύσω πλέον κανένα, δὲν θὰ μισήσω κανένα εἰς τὸν κόσμον, καὶ θ' ἀγαπήσω πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐναγκαλίζομενος τὸ τέκνον μου. Ἀλλ' ἔως νὰ γείνῃ τοῦτο μὴν ζητήστε νὰ μοῦ ἐμπνεύσετε ἴδεας ἐπιεικείας, καθ' ὃν διαμαρτύρονται δεκαοκτώ ἔτη τῆς ζωῆς μου, δεκαοκτὼ αἰώνες βασάνων. Ἀρνεῖσθε νὰ μοῦ ἀποδώσετε τὴν νεάνιδα ταύτην, λέγετε· μὴ φοβήσθε, δὲν θὰ σᾶς τὴν ζητήσω· δὲν πρέπει ἡ ἀθωτής της, ἡ ἀγαθότης της, ἡ ἀγνότης της τὰς κακώσιας τοῦ τέκνου ἀπὸ τὴν ἔκδικησιν, τὴν ὄποιαν ἐπιδιώκω. Πλὴν δι' τοῦ εἶδος καὶ ἡκουσα σημερόν ἐδῶ, μοῦ ἀποδεικνύει, ὅτι ἐμεριμνήσατε ἡδη περὶ τοῦ μέλλοντός της· ἔξακολουθήσατε, σᾶς ἔξορκίζω· ἔγω σᾶς τὴν ἐμπιστεύομαι καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα, ἀφοῦ τὴν ἀπεκάλεσα θυγατέρα μου. Τώρα γινώσκω ὅτι εἴνε ζωσα, εύτυχης, ὑπὸ τὴν σκέπην φίλης τόσον ἔμφρονος καὶ προστάτιδος διαπορεοῦς, καὶ ως πρὸς τοῦτο τούλαχιστον δὲν θὰ ἔχω πλέον ἔλεγχον καὶ φροντίδα... Ἀλλ' ως πρὸς τὸ νὰ τὴν ἀγαπῶ... νὰ τὴν ἐπανίδω...

— Σιωπή, κύριε, εἶπεν ἡ μαρκησία. ίδού, ἔρχεται...
‘Η Ἀντωνιέττα εἰσῆλθε δειλῶς, μὲ

γλυκὺ μειδίαμα, βιαζούσα πάση δυνάμεις τὴν καρδίαν της ν' ἀγαπᾷ τὸν πατέρα ἔκεινον, δύν ὁ Θεός ἔπειμπεν αὐτῇ. Ο βάν Γκράφτ τὴν παρετήρησε πρὸς στιγμὴν μὲ τὴν θλιβερὰν ἑκείνην προσοχήν, ἡτις εἶχεν ἡδη παγώσει πᾶσαν ὄρμὴν τοῦ νείκου φίλτρου ἐν τῇ ψυχῇ τῆς Ἀντωνιέττας είτε πλησιάσας πρὸς αὐτήν:

— Σᾶς βλέπω πολὺ εύτυχη, εἶπε, διότι ἔξηγειρες τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κυρίας, ὡστε ἐπιθυμῶ ν' ἀποκτησης ἐξ ὀλοκλήρου τὴν εὐνοιάν της. Η κυρία ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς εἰσάγῃ εἰς Σαίν-Σύρ, ὅχι ως ὄρφανήν, ἀφοῦ ἔχης πατέρα, ἀλλ' ως τρόφιμον, ἡτις θὰ φανῇ εὐγνωμών, διότι ἔγένετο δεκτὴ εἰς τὸ εύσεβες ἑκεῖνο θύρωμα. Ο πατέρας σου εἶνε πλούσιος, δεσποινής, καὶ θέλεις νὰ μὴ σου λείψῃ τίποτε, οἰονδήποτε καὶ ἀν εἴνε τὸ μέλλον, τὸ ὄποιον ὄνειροπολεῖς, ἡ τὸ ὄποιον ἡ προστάτις σου σου ἐπιφυλαττεῖ. Εκόμισα σήμερον τὸ πρωῒ τὴν προσφορὰν εἰς τὴν κυρίαν ὑπὲρ τῆς κοινότητος τοῦ Σαίν-Σύρ, ὑπὲρ ής πάντας ἡσθανόμην ἐνδιαφέρον. Ἀλλ' είμαι Ολλανδός καὶ φίλος ἄγαν ἀφωσιωμένος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ὡστε φοβοῦμαι, ὅτι ἡ κυρία μαρκησία, ἡτις εἴνε Γαλλίας γνησία θεωρήσῃ ἑαυτὴν ὑποχρεωμένην ν' ἀρνηθῇ τὴν δωρεάν μου. Ἀλλ' ως τρόφιμος τοῦ ιδρύματος τοῦ Σαίν-Σύρ, δύνασαι νὰ φέρης προϊκά, τὴν ὄποιαν ίδού, σοὶ δίδω.

Καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὴν Ἀντωνιέτταν τεμάχιον χάρτου ἀπλοῦ, γεγραμμένον διὰ χονδρῆς γραφῆς, ἐφ' οὐ καὶ νεᾶνις μετ' ἀκρας ἐπιπλήξεως ἀνέγνωσε χωρίς νὰ πιστεύῃ εἰς τοὺς ὄφθαλμούς της τὰ ἔξης:

— «Πληρωθήτωσαν ἂμα τῇ ἐπιδείξῃ τοῦ παρόντος ἐν έπατομμάριον λιθρῶν, ἐν τῷ ἐν Βόμπις οἰκῷ μου, εἰς Ροττερδάμην.»

— Εν Αγίῳ Γιστανῷ, τὴν 11 Ἀπριλίου 1691.

•Βάν Γκράφτ•

— Πώς, κύριε! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις ἀπελπισθεῖσα ἐκ τῆς ἀνεξηγήσου ἔκεινης ψυχρότητος· εἴσθε πατέρο μου καὶ ἐν τούτοις ἀπομακρύνεσθε ἀπ' ἐμοῦ;

— Ο κύριος βάν Γκράφτ σᾶς εἶπε, διέκοψε λέγουσα ἡ μαρκησία, ὅτι εἴνε φίλος καὶ σύμβουλος τοῦ βασιλέως Γουλιέλμου τοῦ Γ' καὶ διὰ διάποτε τοῦ πολέμου τοῦ διαιρούντος ἀτυχῶς τὰ δύο Κρήτη. Αφίνει δὲ ὑμᾶς εἰς Γαλλίαν, μολονότι ἡδύνατο νὰ σᾶς παραλάβῃ μετ' αὐτοῦ, ἐκ καλοκαγάθου ἀδρότητος, διότι βλέπει διάποτε εἰσθε Γαλλίας κατὰ τὴν ἀνατροφὴν καὶ τὰς ἔξεις.

— Εύχαριστῶ πολὺ τὸν κύριον... ἐψέλλισεν ἡ νεᾶνις, ἡς ἡ καρδία ἤρχισε νὰ θλίβηται, ἵσως διότι εἶχεν ἀρχίσει νὰ συγκινήσῃ.

— Χατερε! ἀπήντησεν ἀποτόμως ὁ βάν Γκράφτ, καταληφθεὶς ὑπὸ ταραχῆς καὶ ἀμηχανίας, ἦν ἡθελει ν' ἀποκρύψῃ. Κυρία, οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν ἐπισκεψίαν ταύτην εἰς “Αγίον Γιστανόν.

— Απέτεινε χαρετισμὸν πρὸς τὴν μαρκησίαν καὶ ἐστρέφετο ἡδη πρὸς τὴν θύ-

ραχ, ὅτε ἡ κυρία Μαιντενών τὸν ἑσταμά-
τησεν.

— Κυττάξατε καὶ αὐτὴν τὴν νέαν,
εἰπεν αὐτῷ ταπεινῇ τῇ φωνῇ· ἡ περι-
φράνησις σας τὴν ἐκπλήττει καὶ τὴν προσ-
βάλλει. Θὰ λιποθυμήσῃς ἀσπασθήτε τὴν.

‘Ο βάν Γκράφ ωπισθοχώρησεν.

— Ἐν ὄντος τῆς μητρός της! εἰ-
πεν ἡ μαρκησία.

‘Ο Ολλανδός φρίττων ὑπὸ τὴν ἡπίαν
ἔξουσιαν τὴν ἔξαναγκαζούσαν αὐτὸν νὰ
πλησιάσῃ πρὸς τὴν Ἀντωνιέτταν, ὑπή-
κουσεν, ἔκυψε καὶ τὰ χεῖλη του ἔψυχαν
τὸ μέτωπον τῆς νεάνιδος, ἥτις, χαίρουσα
διὰ τὴν θωπείαν ταύτην, ἥρπασε τὴν χε-
ρά του καὶ τὴν ἰσπάσθη.

‘Η ὅψις τοῦ βάν Γκράφ τὴν ἡλιοιάθη, μό-
λις ἔσχε τὴν δύναμιν ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ
ἐναγκαλισμοῦ ἐκείνου καὶ χωρὶς νὰ δυ-
νηθῇ νὰ καταπνίξῃ λυγμὸν ἡχηρόν, ὅστις
ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ φιλήματος διέσχιζε
τὰ στήθη του, ἔξηλθε μετὰ σπουδῆς ἐκ
τοῦ θαλάμου, ἔζητησε τὸν ἵππον του
καὶ ἀνεχώρησεν, ὅπως μεταβῇ παρὰ τῷ
Γουλιέλμῳ.

— Ἀνεῦρον τὸν πατέρα μου, ἔλεγε
θλιβερῶς ἡ νεάνις, καὶ αὐτὸς δὲν μὲ ἀ-
γαπᾷ!

NZ'

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΒΕΛΑΙΡ

Τὴν ἴδιαν ἔκεινην ἐσπέραν μετὰ ἀπο-
φασιστικὴν ἔφοδον, τὸ πῦρ τῆς πολιορκου-
μένης πόλεως κατεσιγάσθη, καταβληθὲν
ὑπὸ τοῦ πυροβολικοῦ τοῦ Βαμπάν.

Τὸ Μὸν ἐσυνθηκολόγησεν· οἱ δροὶ τῆς
συνθήκης ὑπεβλήθησαν εἰς τὸν βασιλέα
τὴν νύκτα. ‘Ο Λουδοβίκος ΙΔ' ἔχορήγησεν
ἔντιμον ἔξοδον εἰς τὴν φρουράν, ἥτις ἔγ-
κατέλιπε τὴν πόλιν τὴν ἐπομένην πρωΐαν.

‘Οτε ὁ βασιλεὺς μετέβη εἰς ‘Αγιον Γι-
σλανὸν, ὅπως ἀναγγείλῃ εἰς τὴν μαρκη-
σίαν τὴν εὐχάριστον εἴδησιν, εὑρεν αὐτὴν
ἔτοιμην ἥδη πρὸς ἀναχώρησιν. Ἐγίνωσκε
πᾶν διὰ τὴν ἥρχετο ν' ἀναγγείλῃ πρὸς αὐτὴν.

Μετὰ τὰ πρὸς τὸν βασιλέα συγχαρη-
τήρια, ἀτινα ἀπέτεινε μετὰ τῆς ἐπιτη-
δειότητος καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας ἔκεινης,
ἢν ἔγίνωσκε τόσῳ καλῷς νὰ μεταχειρί-
ζηται ὅσάκις ἐπρόκειτο νὰ κολακεύσῃ.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν, ἐνθυμεῖσθε ὅτι
μίαν ἡμέραν σας ὠμίλησα περὶ τῶν κατ-
αλλήλων ἰδιοτήτων, ἀς ἔχω, ὅπως κατα-
στῶ μόλις στρατηγός;

— Μάλιστα, κυρία.

— Λοιπόν, Μεγαλειότατε, θὰ ἰδητε σή-
μερον νέαν ἀπόδειξιν. ‘Ο καλὸς στρατη-
γός, ὡς λέγουν, πρέπει νὰ εἰζεύρῃ ν' ἀπο-
στρατοπεδεύῃ καλῶς καὶ ἐν τάχει. ‘Απ-
εχαιρέτισα ἥδη πάντας τοὺς ἐν τῇ μονῇ,
ἔδιπλωσα τὴν σκηνήν μου καὶ αἱρὼ τὸ
στρατόπεδόν μου.

Καὶ ὀδηγήσασα τὸν βασιλέα πλησίον
τοῦ παραθύρου, ἔδειξεν αὐτῷ εἰς τὴν αὐ-
λὴν ἔτοιμους τὰς ἀποσκευάς, ἔξευγμένας
τὰς ἀμάξας καὶ τοὺς ὑπόρετας ἐφίππους
ἥδη καὶ ἔτοιμους νὰ ἐκκινήσωσιν.

— Πῶς! δὲν ἐπανέρχεσθε μαζί μας; εἰπεν ὁ βασιλεὺς δυσκρεστηθείς, διότι με-
γάλως ἡγράφιντο ὅσάκις κατὰ τὰ τα-
ξεῖδια συνώδευεν αὐτὸν καὶ ἡ μαρκησία,
ἐπιδιψιλεύουσα αὐτῷ περιποιήσεις καὶ
ἀποτείνουσα φιλοφρονήματα.

— “Οχι, Μεγαλειότατε, δὲν δύναμαι,
ἀπήντησεν ἡ μαρκησία.

— Διὰ ποτὸν λόγον;

— Δι' ἓνα λόγον ἀπλοίστατον. Θὰ
παραλάβω μαζί μου τὴν δεσποινίδα βάν
Γκράφτ, ἢν μοῦ ἐνεπιστεύθη ὁ πατήρ της,
ὅπως τὴν εἰσαγάγω εἰς Σαίν-Σύρ. Εἶνε
χρέος εὐγνωμοσύνης ἐννοεῖται τὰ χρέη
ταῦτα, Μεγαλειότατε;

— Βεβαίως ἀλλὰ κατὰ τί ἡ παρου-
σία τῆς νεάνιδος αὐτῆς σας ἐμποδίζει νὰ
ἔλθετε μαζί μας;

— Δὲν μ' ἐμποδίζει ἡ παρουσία τῆς
δεσποινίδος βάν Γκράφτ, ἀλλ' ἐνὸς ἀλλου
ἀτόμου ἡ παρουσία, μετὰ τοῦ ὅποιού ἡ
κόρη αὕτη δὲν πρέπει τοῦ λοιποῦ νὰ συν-
αντηθῇ.

— Τοῦ κυρίου Λαζερνή; ἥρωτησεν ὁ
βασιλεὺς.

— “Οχι, Μεγαλειότατε. ‘Ο κύριος Λα-
ζερνή δύναται πάντοτε κατὰ πᾶσαν ὥραν
νὰ βλέπῃ τὴν δεσποινίδα βάν Γκράφτ,
προπάντων ὅταν ἔγω εὐρίσκομαι πλησίον
της. ‘Αλλ' ὡς πρὸς τὸν κύριον Λουβοά,
ἐννοεῖται ὅτι εἶνε ἀδύνατον τὸ τοιοῦτον.

— “Α! εἶνε ἀληθές, ἀπήντησεν ὁ βα-
σιλεὺς. ‘Ἐν τούτοις καὶ πάλιν δύνασθε
νὰ θέστε τὴν νεάνιδα ὅμοιη μὲ τὴν δε-
σποινίδα Βαλενίδην εἰς ἴδιατερόν ἀμάξαν,
παρακολουθοῦσαν τὴν ἴδιαν σας καὶ τοι-
ούτοτρόπως δὲν θὰ σας στερηθῶμεν.

— “Οχι, Μεγαλειότατε· ὁ πραγματι-
κὸς λόγος, ἀφοῦ ὄφειλω νὰ σας τὸν ὄρο-
λογήσω, εἶνε ὅτι ἔγω ἡ ἴδια δὲν θέλω νὰ
συνταξιδεύσω μὲ τὸν κύριον Λουβοά.

— Εἰς τρόπον ώστε, ἀνέκριξεν ὁ βα-
σιλεὺς, στεροῦμαι ἔγω τὴν συντροφίας
σας, ἔνεκα τῶν ἀδικημάτων τοῦ κυρίου
Λουβοά! . . .

— “Ω! ἀν αὐτὴ μόνη ἡ ζημιά,
τὴν ὄποιαν προύξει πρὸς τὴν Υμετέραν
Μεγαλειότητα.

— Τί ἀλλο συμβαίνει; μὴ διστάσετε!
Ουιλήσατε, ἐὰν γνωρίζετε τίποτε.

— Εἰς Βερσαλλίαν, Μεγαλειότατε, θὰ
ἐπαναλάβωμεν αὐτὴν τὴν συνδιάλεξιν λυ-
σιτελέστερον.

— ‘Ομολογῶ, ὅτι ἀνυπομονῶ, ἐψιθύ-
ρισεν ὁ βασιλεὺς, διότι ἀρχίζω νὰ βαρύ-
νωμαι τὸν σκοιτὸν ἔκεινον κακότροπον· μά-
λιστα ἔνιστε τὸν φοβοῦμαι. . .

— ‘Αρχὴ σοφίας φόβος. . . Λουβοά,
εἶπεν ἡ μαρκησία, σοβαρῶς σφίγγουσα
μετὰ σημασίας τὴν χειρα τοῦ βασιλέως
καὶ συζύγου της.

— Ήτο ἡ δευτέρα ώρα μετὰ μεσημβρίαν·
λαμπρὸς ἥλιος ἐφώτιζε τὴν ἀπέραντον ἔ-
κεινην πεδιάδα, ὑπὸ τὸ ἔδαφος τῆς ὅποιας
τὸ μόλις ἀποψυχθὲν ἐκοιμῶντο τόσοις ἀν-
δρεῖοι, οἵτινες ἔθυσίσαν τὴν ζωὴν των, ὅ-
πως γείνωσιν ἀξίους ἐνὸς βλέμματος τοῦ
βασιλέως. ‘Ο καπνὸς ἀνήρχετο βραδέως
ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς ἀλωθείσης πόλεως. ‘Η

ἐαρινὴ πάχνη, καπνὸς εἰρηνικὸς δόσις δὲν
στοιχίζει οὐδὲ αἷματα οὐδὲ δάκρυα, ἀνήρ-
χετο ἐπίστης πρὸς οὐρανὸν ἔξατμούμενος
κατὰ τεφύδρια μυροβόλα, ἐπιπλαγώμενα
μυκρὰν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν.

— Λοιπὸν ἀναγκωρεῖτε; ἔξηκολούθη-
σεν ὁ βασιλεὺς ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ βρα-
χίονος τῆς μαρκησίας ἀναγκωρεῖτε κατ'
αὐτὸν τὸν τρόπον, μόνη;

— Εἶνε ἀληθές, Μεγαλειότατε· ἔννοιω
τι θέλετε νὰ εἰπητε· οἱ στρατηγοὶ οὐδέ-
ποτε ταξιδεύουσιν ἀκολουθίας.

— Πρέπει νὰ ἔχετε λοιπὸν καὶ σεῖς
ἀκολουθίαν, μαρκησία· ἀς ἐκλέξωμεν μίαν
τοικύτην εὐχάριστον.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ἡ μαρκησία εὐ-
θύμως.

— ‘Ο Λουβοά δὲν εἶνε παρών, μαρκη-
σία· τί λέγετε ἀν προελαμβάνωμεν μερι-
κοὺς ἐκ τοῦ σώματος τοῦ ἐλαφροῦ ἱππι-
κοῦ; ἔκτὸς ἀν ἡ δεσποινίδα βάν Γκράφτ
δυσκαρεστηθῇ διὰ τοῦτο . . .

— “Ω, Μεγαλειότατε, εἰσθε ἀγαθὸς
καὶ ἀξιαγάπητος! ἀνέκραξεν ἡ κυρία
Μαιντενών προκαθερομένη ἐκ τῆς εὐγνωμο-
σύνης.

— Καὶ ἀγαπώμενος; ἥρωτησεν ὁ βα-
σιλεὺς μετὰ μειδιάματος νεανικοῦ.

— Η μαρκησία ἀπήντησεν ἀνατείνουσα
ἐν εἰλικρινείᾳ εἰς τὸν οὐρανὸν τὸ ἀπαστρά-
πτοντα ὄμματά της.

Μετὰ μίαν ώραν εἶκοσι ἵπποις ἀπὸ ρυ-
τηρὸς τρέχοντες ἐφθάνον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ
τῆς Βαλενσιέννης τὴν ἀμαξῶν τῆς μαρ-
κησίας, αὐτὴ δὲ ἐκ τοῦ ἐρυθήματος τῆς
Ἀντωνιέττας, καθημένης ἀπέναντι τῆς ἐν
τῇ ἀμάξῃ, ἐμάντευσε τίς ἡτο ὁ διοικῶν
τὸ ἀγηματικός.

Ἐπιτραπήτω ἡμῖν ν' ἀπόσχωμεν τῆς
περιγραφῆς τοῦ ταξιδίου ἔκεινον καὶ τῆς
ἐκτάκτου χαρᾶς τοῦ Ιασπίνου, δόσις μετὰ
τόσας σκολιάς περιπετείας ἡσθάνετο ἐκα-
τὸν ὧσει ἀναγεννώμενον καὶ διετένετο
ὅτι ἐπάχυνεν, ἀφότου δὲν ἀνέπινε πλέον
τὸν αὐτὸν μετὰ τοῦ Λουβοά ἀέρα.

Μακρὰ κεφάλαια δὲν θὰ ἔξηρουν πρὸς
περιγραφὴν τῆς εὐδαιμονίας τοῦ Γεράρ-
δον, ὃσάκις προσεκαλεῖτο πλησίον τῆς
ἀμάξης παρὰ τῆς μαρκησίας, ὃσάκις τὸ
βλέμμα τοῦ διεσταυροῦτο μὲ τὸ της Αν-
τωνιέττας, καὶ ἡσθάνετο πέριξ αὐτοῦ κα-
ταλάμποντα τὴν προστασίαν καὶ τὸν ἔ-
ρωτα. Τὰ δύο τρίτα τῆς ὁδοῦ διήνυσαν
οὕτω πως, ὑπὸ αἰθρίου οὐρανόν, ἐν διώρ-
κει ἀγαλλιάσεις.

‘Εσπέραν τινά, ἐνῷ ἡ μαρκησία ἀνήρ-
χετο πεζῇ τὴν ἀνωφέρειαν λοφίσκου, ἐρε-
δομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Γεράρδου,
ἔξαλλου ἐκ χαρᾶς καὶ ὑπερφωνείας,

— Χαίρω, κύριε, εἶπεν αὐτῷ μετὰ φω-
νῆς συγκεκινημένης, ὅτι κατατάζετε μὲ
τόσην ἐπιφύλαξιν καὶ ἀβρότητα τὴν νεά-
νιδα, τὴν ὅποιαν ἀγαπᾶτε. Βλέπετε ὅτι
τὴν φέρω εἰς Σαίν-Σύρ ὅπως τὴν ἀνάθρέ-
ψω χάριν ύμαν, διότι μέχρι τοῦδε δὲν εἰ-
χεν ἄλλον κύριον ἢ ὅδηγὸν εἰμὶ τὴν καρ-
δίαν της. Αὐτὴν ὅμως μόνη δὲν ἀκρεῖ. Σᾶς
ζητῶ ἐνὸς ἔτους προθεσμίαν διὰ νὰ τὴν
καταστήσω γυναῖκα ἀξίαν πάσης ὑπολή-

ψεως, όπως είνε νῦν ἀξια πάσης ἀγάπης.

Ἐνῷ δὲ ὁ νέος ἐν ἀγαλλιάσει συνήνου τὰς χειρας ψελλίζων ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις :

— Οφείλω νὰ πράξω τὸ τοιοῦτο χάριν τοῦ πατρὸς αὐτῆς τῆς νεάνιδος, καὶ χάριν ἐπίσης τῆς μητρός σας.

Τὰς λέξεις ταύτας ἤκουσε καὶ ἐσπείρωσεν ὁ Ἰασπῖνος, βαδίζων ταπεινῶς ὅπισθεν.

“Οτε ἡ μαρκησία ἀνῆλθε πάλιν εἰς τὴν ἀμάξαν της, ὁ Γεράρδος ἀνεκίνωσεν εἰς τὸν γηραιόν του φίλον τὴν χαράν του, ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ, ἥτις ἀθρόα κατήρχετο ἐπ’ αὐτῶν ἀπό τινος χρόνου.

— Κύτταξε! ἔλεγεν· ἥμεθα ἀτυχεῖς ὅλοι πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν καὶ ἴδου τώρα ὅτι εἰμεθα εὐτυχεῖς. Ὁ Ἀντωνιέττα καὶ ἕγω ἐδῶ, ἡ Βιολέττα καὶ ὁ Βελαίρ ἔκει πέραν!

— Παντοῦ εἶνε τις εὐτυχής, ὅπου δὲν ὑπάρχει ὁ Λουβού, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπῖνος.

Είχε μόλις ἀποτελειώσει τοὺς λόγους τούτους, ὅτε μακρόθεν εἶδεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὄροπεδίου τοὺς εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν ἵππεις ὅρμῶντας ἐν τάχει πρός τι πλησιόχωρον δάσος, ὅποθεν ἔξηλθον μετ’ ὄλιγον, ὁδηγοῦντες ἀνδρα τινά, ἀσθενῶς ἀνθιστάμενον καὶ φαινόμενον ὥστε ζητοῦντα χάριν.

‘Ο Γεράρδος ἀφῆκε τὸν Ἰασπῖνον καὶ ἐδραμε πρὸς τὸ μέρος ἔκεινο ἵνα πληροφορηθῇ.

— Κύριε, εἴπε τις τῶν ἵππων, εἰδομεν ἔνα ἀνθρώπον πλανώμενον παρὰ τὴν ἀκραν τοῦ δάσους, ὅτις ἡμα τῇ προσεγγίσει μας ἔφυγε μὲ τὸν παραδοξὸν τρόμον, ὥστε ἡ φυγὴ του μας ἐφάνη ὑποπτος. Οι συντροφοί μους ὅμως τὸν συνέλαβον καὶ τώρα θὰ κρίνετε.

‘Ο Γεράρδος ἐπλησίασεν ὅτι μᾶλλον καὶ διέκρινε ἀνθρώπον τινα, οὐτινος τὰ χαρακτηριστικὰ ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώριζε, μὲ τὰ ἴματα διεσχισμένα, μὲ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ, ἐπτομένον, εἰς ἀθλίαν κατάστασιν.

‘Αλλ’ ὁ ὑποτιθέμενος κακοποιός, εὔθὺς ώς εἶδε τὸν Γεράρδον, ὥρμησε καὶ τὸν ἡσπάσθη ἐκφέρων γοερούς στεναγμούς.

— ‘Ο Βελαίρ! . . . ὁ ταλαίπωρος φίλος μου εἰς τοιαύτην θέσιν! . . . Θεέ μου! . . . κλονίζεται! . . . Μήπως τὸν ἐπλήγωσα;

— Φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ μουσικὸς διὰ φωνῆς θνησκούσης, πρὸ τριῶν ἡμερῶν καθ’ ἡς σὲ ἀναζητῶ, δὲν ἔκοιμηθην οὔτε ἔφαγα! . . . Ἀποθνήσκω! . . .

— Καὶ ἡ Βιολέττα; — ‘Η Βιολέττα ἀπωλέσθη.

‘Ο Γεράρδος μόλις ἐπρόφθασε νὰ δεχθῇ τὸν φίλον του εἰς τὰς ἀγκάλας του. ‘Ο Βελαίρ κατέπεσεν ἐν αὐταῖς λιπόθυμος.

— Πολὺ ἔσπευσες νὰ εἰπης ὅτι εἰμεθα εὐτυχεῖς! ἐψιθύρισεν ὁ Ἰασπῖνος. ‘Ο Λουβού εἶνε πανταχοῦ.

— Επεται συνέχεια.

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Βλέπω ὅτι ὅλα τὰ προβλέπετε. Καὶ ὅμως ἂν δὲν μ’ εὐρίσκατε, ὅπερ πολὺ πιθανόν, ἀφοῦ δὲν ἥμην προειδοποιημένος περὶ τῆς ἐπισκέψεως σας;

— Εἰς τοιαύτην περίστασιν θὰ ἐπήγαγικ μόνος εἰς τὸ θέατρον ἀπόψε, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ σᾶς διηγηθῶ αὔριον πρωτὶ θὰ μοῦ συνέβαινε, ἐπειδὴ ἔννοοῦσα πάντοτε νὰ μὴ γάσω τὴν περίστασιν νὰ συναντήσω τὴν χωρίαν αὐτήν.

— Οταν ὅμως ἥλθα εἰς τὸ μέγαρον σας, οἱ ἀνθρώποι σας μ’ εἶπαν ὅτι θὰ δειπνήσετε εἰς τὴν λέσχην καὶ ἔτρεξα ἀμέσως. Ἐσύρετε, φίλατα μου, ὅτι ἔχετε ἔνα πολὺ ωραῖον μέγαρον! Ἐκεὶ μέσα λοιπὸν ἔχετε κλείσει τὸν αἰχμάλωτόν σας;

— Ναί, ἔκει τὸν ἔχω, καὶ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ κανείς. Τὸ μέγαρον εἶνε μέγα καὶ μεμονωμένον. Ἐχω ἐπιφέρει μεταβολάς, αἱ ὅποιαι διευκολύνουν τὴν φύλαξιν καὶ ἐμποδίζουσι τὴν δραπέτευσιν.

— Ο αἰχμάλωτός μου εἶνε τόσῳ καλὰ φυλαγμένος, ως ἂν ἦτο εἰς κανένα φρούριον τῆς Πετρουπόλεως.

— Εν τούτοις ἡναγκάσθητε νὰ γνωστοποιήσετε εἰς τοὺς ἀνθρώπους σας τὸ μυστικὸν αὐτό.

— “Ω! οἱ ἀνθρώποι μου εἶνε ὅλοι, καθὼς εἰξέρετε, ἀρχαῖοι στρατιώται καὶ ὑπαξιωματικοί, συνειθίσμένοι εἰς τὴν ὑπακοήν. Είνε ἀλαλοι ως οἱ ἱχθύς, καὶ ἔτοιμοι εἰς πᾶν. ”Αν ἥθελα ν’ ἀπαλλαγῶ τοῦ Γάλλου, μίαν λέξιν μόνον θὰ ἔλεγα.

— Ήρκέσθητε ὅμως νὰ τὸν κλείσετε εἰς τὸ ὑπόγειον.

— Αὐτὸν θὰ ἦτο ἀνωφελές. Τὸν ἔκλεισα εἰς μίαν μεγάλην στοάν, ἡ ὅποια μοῦ χρησιμεύει ως βιβλιοθήκη. Αἱ θύραι ὅλαι εἶνε κλεισταὶ καὶ φυλάσσονται καλά. Τὰ παράθυρα βλέπουν εἰς τὸν κῆπον καὶ ἔχουν τριάντα ποδῶν ὑψός. Ἀδύνατον νὰ φύγῃ καὶ νὰ συνεννοηθῇ μὲ ὅν τινα δήποτε. Δέν ἔχω γείτονας.

— Καὶ πῶς τοῦ φαίνεται ἡ αἰχμαλωσία του;

— Κατ’ ἀρχὰς τοῦ ἐφάνη πολὺ κακή. Παρεφέρθη καὶ μ’ ἔξυβρισε διὰ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὄποιον τὸν συνέλαβα... διότι πρέπει νὰ σᾶς ’πω, ὅτι τοῦ ἔστησα μίαν πολὺ εὐφυα παγίδα.

— Τὸ γνωρίζω. Ο ἐπιστάτης σας ἔξηγησε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἀρχηγὸν καθ’ ὅλας του τὰς λεπτομερείας.

— Προσέθηκεν ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ ἐπινόητας τὴν παγίδα αὐτήν;

— Φίλατέ μου, μπορεῖτε νὰ τὸν διώξετε καλλιστα, ἀμα τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις. Πρὸς τὸ παρόν ἀς μὴ ἀσχολούμεθα περὶ αὐτοῦ, ἀς ἐπανέλθωμεν εἰς ὅ, τι μοῦ ἐλέγατε περὶ τοῦ χωρίου δὲ Καρνοέλ, εἶνε τόρα ἡσυχότερος;

— Τούλαχιστον κατὰ τὸ φαινόμενον. Πρὸς οὐδένα τῶν ὑπηρετῶν μου ἀπευθύνει τὸν λόγον, οὕτε πρὸς τὸν Βασίλην· πρὸς ἐμὲ μόλις ἀπαντᾷ ἀμα τὸν ἐρωτήσω. Λέγει δια ἀπεφάσισε νὰ ὑποφέρῃ τὰ πάντα, παρὰ νὰ ὅμολογήσῃ ὅτι εἶνε ἔνοχος τῆς κλοπῆς.

Χθές πάλιν ώμιλήσαμεν καὶ τόσω ζωηρῶς διεμαρτυρήθη, ώστε μὲ κατέλαβεν ἀμφιβολία ἔχει ἔνοχος.

— Διὰ νὰ διαφωτίσετε τὴν ἀμφιβολίαν αὐτὴν ἔνα μόνον βλέπω μέσον, νὰ ἔχειχιασσωμεν τὸν ἰδιαίτερον βίον τῆς γυναικὸς αὐτῆς, ἡ ὅποια τὸ πᾶν διευθύνει. Δὲν θ’ ἀρχίσῃ βέβαια νὰ μᾶς δώσῃ πληροφορίας περὶ τοῦ χωρίου δὲ Καρνοέλ, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸν καὶ μὲ ὀλίγην ικανότητα θὰ μάθωμεν πολλὰ πράγματα.

Μοῦ φαίνεται ὅμως, φίλατε Ἀλέξη, ὅτι εἶνε κατάλληλος ώρα νὰ πάμε εἰς τὰς θέσεις μας. Τὰ σιγάρα μας τελειώνουν καὶ σχέδιον εἶνε ἔννεχ ώραις.

— Ναί. Ἀπόψε παιζούν τοὺς Οὐγενάτους, θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν δειπτέραν πρᾶξιν. Πηγαίνομεν, φίλατε Ἰασάν. Σεῖς διευθύνετε τὰς ἐπιχειρήσεις. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς τίθεμαι ὑπὸ τὴν δίηγίαν σας.

Οι δύο σύντροφοι μετὰ τὸν περίπατόν των εἰς τὸ μπουλέχα τῶν Ιταλῶν, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Μελοδράματος.

Ο Μουριατίν λαβόμενος τοῦ βραχίονος τοῦ συνταγματάρχου ἔβη πρὸς τὸ θέατρον.

Ἐὰν δια τούτων ἐστρεφεν ὅπίσω του θήθελεν ἰδεῖ τὸν Μάξιμον ἀκολουθοῦντα αὐτούς.

Ο Μάξιμος βραχύνας τὸ δεῖπνόν του ἐσπεύσεν ἔχω, ὅπως ἀνευρή τοὺς δύο Ρωσούς. “Ετρέξε καθ’ ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ ἐπὶ τέλους τοὺς παρετήρησε, καθ’ ἣν στιγμὴν ἐστρεφον περὶ τὴν γωνίαν τῆς πλατείας.

Πηγαίνουν εἰς τὸ Μελόδραμα, ἐψήθυσεν. Χωρὶς ἀμφιβολίαν εἶνε φίλατα. Αὐτὸς δια Καρδίκιν θὰ ἦνε προδότης, καὶ πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὴν κόμησσαν. “Α! μὰ δὲν θὰ τοὺς ἀφήσω διόλου ἀπόψε.

Δέν είμαι ἐνδυμένος διὰ τὸ θέατρον καὶ θὰ μὲ πάρουν ἡ γιὰ ἐπαρχιώτων ἡ γιὰ δικαστικὸν κλητῆρα. Τόσω τὸ χειρότερον! Θέλω νὰ ‘δω τι θὰ κάνουν κύτοι οι ξένοι.

Ο ἀνεψιός τοῦ χωρίου Δορζέρ ήτο συνδρομητής εἰς τὸ Μελόδραμα καὶ δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ λάθη εἰσιτήριον εἰσόδου.

Αφῆκε τὸ ζεῦγος νὰ διέλθῃ καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς φροντίσας προηγουμένως νὰ σηκώσῃ τὸ περιλαίμιον τοῦ ἐπανωφορίου του ἵνα μὴ φαίνηται ὁ μέγας λαιμοδέτης του.

Τὸ ἔνδυμά του τῷ ἐνέβαλε μίαν ιδέαν. Αντὶ νὰ καταλάβῃ τὴν συνήθη θέσιν του, εἰς τὰ πρῶτα καθίσματα ἐδύνατο νὰ μείνῃ κατὰ τὴν πάροδον τῆς ὄργηστρας ἔως οὐ ἤδη τὸν συνταγματάρχην καὶ τὸν σύντροφόν του εἴτα δὲ ἀφοῦ τοὺς ίδη πού ἐκάθισαν νὰ προσπαθήσῃ νὰ μὴ τοὺς χάσῃ.

Τὸ σχέδιόν του ἐπέτυχεν. Ἀπὸ τῆς γω-